

Gabriel Rufián. Portaveu d'ERC al Congrés dels Diputats

“La fiscalia ha estat indecent i fins ara feia política”

Problemes d'humitats?
Nova solució ELECTRO-FÍSICA
HUMITAT-STOP
Elimina les humitats
"SENSE OBRES"

Truqui'ns i li farem un diagnòstic gratuït del seu problema d'humitat 678 323 938

ni una gota més!
HUMITAT-STOP
www.humitat-stop.com

Antoni Pagès
Distribuidor per la província de Girona
c/ Freixes, 6 - 17753 ESPOLLA (Girona)
T. 972 563 418 - M. 678 323 938
antonipagespolla@gmail.com

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIVENDRES • 17 de gener del 2020. Any XLV. Núm. 15242 - AVUI / Any XLII. Núm. 14112 - EL PUNT

NACIONAL

P18,19

L'empresa Iqoxe acumula diverses sancions de Treball

EXPEDIENTS • Va ser multada quatre cops per qüestions de salut i seguretat i per temes laborals

DILIGÈNCIES • Els Mossos van escorcollar ahir les instal·lacions del grup a la Canonja i en altres llocs

NACIONAL

P10

El president d'Òmnium sortint ahir al vespre del centre penitenciari de Lledoners ■ EFE

Cuixart, de permís

Passarà 48 hores fora de la presó, però Sánchez encara no ha sortit

Nacional

P20

Interior de les instal·lacions, ahir ■ JORDI PANVELLA

L'antic cinema Imax, en estat d'abandó

L'incendi destapa el mal estat de les instal·lacions, tancades fa cinc anys

Cultura-Espectacles

P30,31

Allau d'estrelles al Sónar i al Primavera Sound

Beck, Massive Attack, Iggy Pop i The Chemical Brothers, entre els anunciats

Nacional

P12

S'engega el procés pel suplicatori a Puigdemont

La immunitat del president i del conseller Comín, a debat a l'eurocambrà

57A FIRA DE L'OLI
Qualitat Verge Extra i les Garrigues
Les Borges Blanques
17, 18 i 19 gener '20

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Andreu Pujol

Quants en som?

Aparentment, hi ha un debat intern en l'independentisme entre els que consideren que tenim la suficient força per tirar pel dret demà a primera hora i els que creuen que cal iniciar un interval més pausat, un entreacte destinat a captar nous suports abans de tornar a prendre embranzida. Dic aparentment perquè, a la pràctica, és només una diferència retòrica: totes les formacions independentistes amb representació parlamentària actuen més d'acord amb la segona opció que no pas amb la primera, per bé que algunes parlen com si la cosa s'hagués de solucionar d'un dia per l'altre. Deixant de banda aquestes qüestions estètiques, el que hauria de compartir tot l'independentisme és la idea que l'acció de constituir-se en un estat ha de tenir una adhesió majoritària de la ciutadania catalana. Digueu-me llepafils, però és un tema d'estàndards democràtics. Les enquestes diuen que estem pels volts del 50%, cosa impensable només fa

Si els d'ERC són botiflers i espanyolistes, aleshores l'independentisme va perdre les eleccions i només té un 26% al Parlament

uns pocs anys enrere, i els resultats electorals més o menys van a petar allà mateix. Però algunes notícies recents ens diuen que això no és així. La petició de l'ANC de mantenir els comuns al marge de les deliberacions prèvies a la taula de diàleg entre governs n'és un exemple. Sempre havíem fet els comptes dient que no eren ni carn ni peix, però si ara ja hem conclòs de quin peu calcen, aleshores els números canten: un 54% de suport a la unió amb Espanya indica que encara no hi som tots. Aquest fet coincideix en el temps amb les pintades contra la seu d'ERC de Solsona. Una gran bandera espanyola, com volent dir que és la seva, i un cap de porc penjat del pany. Si els republicans són espanyolistes, traïdors i botiflers, aleshores l'independentisme no només no té l'alcaldia de la capital del Solsonès, sinó que va perdre estrepitosament les eleccions generals. Encara més, al Parlament de Catalunya passa a tenir tan sols un 26% del suport, un resultat incompatible de totes passades amb aquestes ànsies d'anar per feina.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Un mapa

Els Reis em van portar cinc llibres, de part de familiars diferents. Quatre han hagut de tornar a la llibreria. Ja els tenia. Algun fins i tot l'havia llegit. Algun conté una dedicatòria de l'autor. A risc de semblar boig i anar contra el corrent imitant que sacralitza les llibreries, he hagut de dir a la família que no vull que em regali més llibres. Els que no m'envien les editorials per motius promocionals me'ls compro jo durant l'any de manera sostinguda. Per Reis vull corbates, camises, jerseis, cinturons, barrets. Estris de cuina. A la cuina m'hi passo algunes hores al dia. Jocs. Ningú pensa que em pugui agrada jugar. La meva filla té tota la raó: "Doncs fes carta als Reis, en comptes de deixar els obsequis al seu criteri i rondinar."

Un dels llibres repetits ha tornat de la llibreria transformat: un plànol en relleu del Maresme. En realitat, del Maresme i una bona part del Vallès Oriental, editat pel servei de cartografia de la Generalitat fa uns anys. Del mar pla a l'arruga del Montseny passant per la serralada marítima: el

“He hagut de dir als familiars que no em regalin més llibres

Montnegre, el Corredor, la Conreria... Hortsavinyà, Sant Mateu, Burriac... L'altre dia els parlava de Burriac, muntanya arran de mar coronada amb un castell. Deia que ara era "la meva" muntanya, després d'haver-ho estat durant molts anys el Montseny. Aquí les tinc totes dues aplegades. Les palpo amb una certa voluptuositat. El Tagamament, les Agudes... Allà, més a ponent, Hostalric, vigilant la plana del Vallès. És clar que els romans van triar aquesta extensió amb poc relleu per establir-hi la Via Augusta. És clar que diverses cultures van situar a Hostalric el castell que protegia el camí...

És clar que l'autopista i l'AVE hi havien de passar... Font de Cera, Parpers, Vallgorguina, els "ports" que comuniquen les dues comarques. Quan era petit em passava la tarda de Reis encantat amb segons quines joguines. Prou llibres. Mapes, mapes, mapes, que diuen els geopolítics. Un any em van portar un atlas. El d'ara té relleu.

El meu fill em fa notar que una cosa és la planimetria i una altra l'altimetria. De Mataró a Vilassar de Mar hi ha set quilòmetres. Com que l'escala del mapa és 1:100.000, entre les dues poblacions hi ha set centímetres. Ara observem l'alçària del Montseny. Tres centímetres. Un "tres mil" el Tagamament? Hi ha hagut una correcció. Si el pla horitzontal fos proporcionat al vertical, les muntanyes no es veurien en els mapes en relleu. Vivim en un món molt pla. De Mataró a Vilassar hi ha set quilòmetres, dic. L'Everest només en suma un més. On som nosaltres, que no aixequem un pam de terra, en aquest mapa? On els edificis vertiginosos que construïm? Preguntes elementals, justificables en una pròrroga de tarda de Reis.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmáu (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/drxxy>

A la tres

Miquel Riera / mriera@elpuntavui.cat

Justícia polititzada

Crec que estarem tots d'acord que si no és per plorar, és directament per riure que la comissió permanent del Consell General del Poder Judicial (CGPJ) –per cert, amb el mandat caducat des del 2018– surti ara i demani “moderació, prudència i mesura i responsabilitat institucional per evitar la utilització política de la justícia o el qüestionament de la independència, la imparcialitat i la professionalitat dels jutges i magistrats que integren el poder judicial”.

Quin despropòsit! Sobretot després de tot el que hem vist que han fet nombrosos jutges, començant pel Constitucional, seguint pel Suprem i l'Audiència Nacional i acabant per uns quants jutjats de primera instància d'arreu de Catalunya, com ara el 13 de Barcelona, quan han tractat algun dels molts casos oberts arran del procés independentista a Catalunya. El mateix val per als fiscals. Des de tota la fiscalia gene-

“La cúpula judicial hauria d'estar molesta amb els que l'han utilitzat políticament. O és que ja li està bé?”

ral fins a l'últim fiscal encarregat d'actuar contra qualsevol activista acusat del que sigui després de ser detingut en alguna manifestació.

Esmentant el mateix CGPJ, ni moderació, ni prudència, ni responsabilitat institucional per part de bona part del poder judicial a l'hora d'utilitzar políticament la justícia. N'hi ha un

munt d'exemples que tots tenim al cap. I, malauradament, no s'aturaran.

La cúpula judicial erra la seva anàlisi. En comptes d'estar molesta per com ha estat utilitzada barroerament per la política, fa pinya i carrega contra el vicepresident Pablo Iglesias quan els recorda els ridículs que estan fent per Europa.

Potser el que haurien de fer és anar contra un altre Pablo, en Casado, que, tot i que promet “despolititzar la justícia”, el que fa tot seguit és anunciar querelles a tort i a dret: contra els presidents Roger Torrent i Quim Torra, contra la mesa del Parlament i contra l'exministra Dolores Delgado, escollida nova fiscal general.

Vist tot plegat, deu ser que tenim visions ben diferents del que vol dir despolititzar la justícia. O potser és que tractar amb magistrats i amics perquè t'ajudin en la teva acció política, doncs, no deu ser política. Ai las!

De reüll Marta Monedero L'Amèrica silenciada

Amens de tres setmanes perquè comencin les primàries per triar el candidat a les presidencials nord-americanes, els sis aspirants demòcrates han debatut a Iowa com guanyar Trump i li han atorgat un protagonisme contraproduent. Si la fórmula no va funcionar el 2016, per què hauria de fer-ho ara? Per què tira endavant el judici polític contra el mandatari? Gairebé totes les respostes dels aspirants esmentaven Trump en algun moment. I això és molta propaganda gratuïta. L'Orient Mitjà (l'Iran, l'Iraq i l'Afganistan) va ser

Els demòcrates encara han de decidir si aniran pel centre o per l'esquerra

el protagonista de l'apartat de política exterior, que va deixar de banda l'Amèrica Llatina. Cap pregunta sobre Cuba, Puerto Rico, Veneçuela o el mur amb Mèxic. L'Amèrica silenciada també vota, sovint de manera decisiva, als Estats Units, i la immigració reclama més espai en els debats.

Però els demòcrates han optat per candidatures poc racialitzades i encara no han definit si volen anar més cap a l'esquerra o pel centre per arribar a la Casa Blanca. Elizabeth Warren surt ben posicionada a les enquestes tot i saber que això és una marató, mentre que Bernie Sanders tindrà el suport de la congressista Alexandria Ocasio-Cortez, imatge de l'ala progressista del partit. Que Warren i Sanders s'enredessin en la polèmica sobre si una dona pot vèncer Trump, en el fons perjudica els demòcrates a mitjà termini. És a dir, en les eleccions del novembre, que són la mare dels ous.

Les cares de la notícia

PRESIDENTA DE LA COMUNITAT DE MADRID

Isabel Díaz Ayuso

Fanatisme institucional

No és la primera vegada que desbarra. Ahir es va superar. En una nova versió del “a por ellos”, va assegurar que farà tot el que estigui a les seves mans per portar el Mobil World Congress (MWC) a Madrid. “Iremos a por el”, va dir la presidenta en una lamentable mostra de fanatisme institucional.

SÍNDIC DE GREUGES

Rafel Ribó

Contudent

L'informe que va lliurar ahir al president del Parlament sobre la sentència pel referèndum de l'1-O denuncia amb tota la contundència les irregularitats detectades en el procés i adverteix que condiciona l'exercici de drets fonamentals com els de reunió, expressió i manifestació.

PRESIDENT DEL TRIBUNAL SUPREM

Carlos Lesmes

Cor agre

La direcció del poder judicial espanyol no paeix bé les bufetades de la justícia europea i respon amb agror quan el vicepresident Pablo Iglesias parla en una ràdio. La reacció del president del Consell General del Poder Judicial és insòlita i una prova del grau d'intervenció a què estan disposats.

EDITORIAL

El tren entre Barcelona i València

“València, més a prop de Barcelona”, recitava dilluns la propaganda oficial de Renfe i del Ministeri de Foment, en al·lusió a l'entrada en servei de la reivindicada variant ferroviària entre Salou i l'Hospitalet de l'Infant, i com aquest fet permetia reduir en gairebé quaranta-cinc minuts la durada del trajecte de l'Euromed entre les dues capitals. El cas, però, és que simplement s'ha tornat a la durada del servei que l'Euromed oferia quan va entrar en servei, l'any 1997. Horaris de fa vint anys amb preus actualitzats als anys vint. Un pedaç disfressat de modernitat en un enllaç ferroviari entre dues grans ciutats que hauria de ser d'alta velocitat pura i no descafeïnada com l'Euromed, tal com existeix entre altres capitals espanyoles, la majoria amb molts menys lligams que Barcelona i València. Ras i curt, l'Estat ha oblidat expressament la connexió d'alta velocitat entre Catalunya i el País Valencià, atenent més a criteris polítics i de clar boicot per no enfortir la relació entre els diferents països catalans, que no pas a criteris de població o estrictament comercials. L'Estat presumeix amb la inauguració de la variant, però hauria d'assumir les enormes responsabilitats que ha suposat tenir durant anys una sola via en un dels corredors ferroviaris amb més trànsit d'Europa.

L'entrada en funcionament de la nova variant ferroviària ha suposat, de retruc, que dues poblacions importants i turístiques com són Cambrils i Salou es quedin directament sense serveis de rodalies. Una decisió política que no s'entén de cap manera, i encara menys en aquests moments que l'administració insisteix en l'ús del transport públic, i que s'hauria d'intentar revertir d'alguna manera. Hi ha propostes per fer-hi un tramvia, per exemple, i el més aviat possible.

Tal dia com avui fa...

1 any

Més repressió

La Policia Nacional deté setze persones a les comarques gironines pel tall del tren d'alta velocitat en l'aniversari de l'1 d'octubre.

10 anys

Dret a decidir

El candidat de CiU, Artur Mas, afirma en una entrevista: "Si el Constitucional deixa intacte l'Estatut, podem continuar per la via autonomista."

20 anys

Eleccions a Xile

El candidat de la Concertació, Ricardo Lagos, s'imposa al conservador Joaquín Lavín en les terceres presidencials xilenes de la democràcia.

Full de ruta

David Portabella

L'entrevista que no serà

L'escena té lloc al complex del Palau de la Moncloa, a la seu del Ministeri de la Presidència. Acaba de prendre possessió del seu càrrec la vicepresidenta primera del govern espanyol, Carmen Calvo, i invitats il·lustres com ara el poeta Luis García Montero i el pare constitucional Miguel Herrero y Rodríguez de Miñón abandonen la sala. L'acte no ha tingut el lluïment d'altres traspessos, aquí Calvo s'ha donat la cartera a si mateixa, però és igual de vàlid. "Bon dia, senyor Herrero y Rodríguez de Miñón. Al diari El Punt Avui estaríem molt interessats a poder-lo entrevistar un dia." "Bon dia. No." La negativa vol tenir rostre amable però no ho aconsegueix i és tan freda que amenaça de matar una conversa que ni ha nascut. La negativa és coneguda: és moneda de curs legal al Madrid oficial quan es convida una d'aquelles veus que després té el vici de dir que no és escoltada. "No. ¡Primero arreglad lo vuestro!", etziba de sobte Herrero y Rodríguez de Miñón.

"«No. ¡Primero arreglad lo vuestro!»", etziba Herrero y Rodríguez de Miñón quan se li ofereix fer-li una entrevista al diari. Un no amb imperatiu inconcret

La conversa canvia. Una cosa és un no, el Madrid oficial ensenya a rebre un no i un altre sense descans, però aquest és un no acompanyat d'un imperatiu inconcret. I "lo vuestro" no ajuda: si hi ha alguna cosa a arreglar a Espanya és el conflicte polític català i aleshores tot un pare de la Constitució diria "¡arreglad lo nuestro!" o "¡arreglemos lo nuestro!". La incomoditat de la mirada als ulls al final es trenca i Herrero y Rodríguez de Miñón s'explica. "Yo ya he dicho todo lo que tenía que decir. Y no me hacen caso ni allí ni aquí", exclama convertint Catalunya en allí i Madrid o Espanya en aquí. "Però als lectors d'El Punt Avui no els ho ha dit, i estaria bé poder escoltar el que té a dir", se li fa veure. "Molt de gust. Adeu." Com s'ho fan els que saben convertir un no en un èpic boicot al mitjà no se sap, però si un dia escolten un veterà de la villa y corte que plora perquè no és escoltat, incloguin aquest modest episodi entre les al·legacions. Mentrestant, enyorar que la Constitució no hagués tingut almenys una mare és un consol lliure.

Tribuna

Abel Mariné. Professor emèrit de nutrició i bromatologia. Campus de l'Alimentació. UB

Peix de proximitat

Per raons nutricionals és recomanable menjar peix, i per raons mediambientals i socials hem de procurar, sempre que sigui possible, consumir productes de proximitat. Però les tendències de la nostra societat no ho faciliten, i no hi ha prou consciència que ha de ser així. Dos exemples locals ben il·lustratius. A la secció El Voraviu, de La República, aquest desembre, Joan Vall Clara titulava un dels seus comentaris "Els pescadors de Badalona. Ells mateixos són espècie en extinció, com el mar". I la revista d'informació Tot, de Badalona, Montgat i Tiana, l'octubre passat publicava l'article "Les jubilacions dels pescadors fan perillar la subhasta cantada de Montgat".

ÉS EVIDENT que la pesca de les nostres platges no és suficient per abastir-nos del peix que convindria que mengéssim, però ens proporciona el de millor qualitat, gastronòmica i també nutricional, i és un dels pilars de la dieta mediterrània, especialment el peix blau, entre altres coses per la seva

aportació d'àcids grassos omega-3. La llarga vida dels que segueixen la dieta tradicional japonesa s'explica, en part, per l'aportació d'omega-3 que ingereixen a través de peix i algues que formen part de la seva dieta. També cal recordar que el peix blau, o gras, és una excel·lent font de vitamina D, de la qual hi ha certes carències fins i tot en el nostre entorn. En aquest sentit és preocupant que la gent jove i les classes més desfavorides consumeixin poc peix.

EL PROBLEMA no és només local. Aquest octubre, la prestigiosa revista científica internacional Nature va publicar que a molts països costaners africans i asiàtics es detecten dèficits de nutrients (ferro, zinc, seleni, vitamina A i omega-3), especialment en la infància, degut a que es veuen privats dels productes de la seva pesca artesanal de proximitat perquè es destinen a les grans companyies piscicultores foranes, especialment xineses, en forma de farina de peix, per produir peixos per als països rics. La piscicultura és neces-

sària per abastir de peix la població creixent de tot el món, però no d'aquesta manera. Criar peix a base de peix és un absurd i porta a una conseqüència absolutament injusta. Si els pescadors locals retinguessin per a les seves famílies una part de la seva pesca (la de mars tropicals és més rica en nutrients que la de mars més freds), aquestes carències, que ocasionen malnutrició i altres malalties, no es produirien. Els insectes, per exemple, podrien ser una de les fonts que alimentessin el peix de piscifactoria, i n'hi ha d'altres.

LES ADMINISTRACIONS s'ocupen de regular i controlar les normes de pesca, sobretot per garantir la seva qualitat i una correcta gestió de recursos. Aquest 10 de gener, precisament, s'ha publicat al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya un decret del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació sobre el model de governança de la pesca professional a Catalunya i la seva articulació amb les normes estatals. Però la decisió de quin peix comprem és nostra.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

El funcionament dels serveis públics de l'Estat

■ Tinc entès que un dels serveis públics que té l'Estat, i que només ell controla, és el de Correus.

L'Estat és qui tria i ven els segells, qui obre i tanca oficines sense preocupar-se que siguin més lluny o més a prop d'on viuen els usuaris... En fi, ells i només ells fan i desfan.

El mal, però, és que els serveis tenen molt per millorar.

Recentment he viscut dos casos que són de manual de mal funcionament, i crec que algú s'hi hauria posat de valent per seguir-ho.

Nosaltres vivim a la Sagrera, però com que van tancar les dues oficines de Correus que hi havia al barri –primer la del carrer Hondures i més tard la del carrer Torroella de Montgrí–, després de caminar més de 25 minuts vaig dipositar a l'oficina del carrer Jordi

de Sant Jordi, 5-7, un paquet de roba per a infant amb destinació a Ripoll que, després de consultar el seguiment i fer una reclamació telefònica va arribar a la seva destinatària al cap de cinc setmanes.

Més recentment, concretament el 12.12.2019, a la mateixa oficina, hi vaig dipositar com a carta ordinària 52 felicitacions de Nadal per a diferents destinataris de la ciutat de Barcelona, de Catalunya i alguna de l'estranger.

La que ens vam enviar a nosaltres mateixos ens va arribar al cap d'una setmana. Podríem dir un temps passable.

Però tres germanes que tinc al Maresme –una a Llaveneres i dues a Mataró– les van rebre el 26.12.2019 a Llaveneres i el 30.12.2019 a Mataró.

Ahir, 13.01.2020, ens van dir que havien rebut la d'Arenys de Munt. I avui, 14.01.2020, un mes i dos dies des que les vaig dipositar, ens han donat les

gràcies d'una al barri de Sant Andreu, a 850 m de casa.

L'any 1969, fa més de 50 anys, una carta des de la Sagrera amb destinació a Duala, al Camerun, amb el transatlàntic Ciutat de Pamplona, hi estava uns 22 dies.

Certament, no hem millorat gaire, oi?

I, a sobre, ens volen tenir amarrats a la "Una, Grande y Libre"!

Bon vent i barca nova!

CAMIL PADRÓ I BLANCH
Barcelona

'La filla d'un lladre'

■ És una pel·lícula que et fa reflexionar. No accelera el teu ànim amb escenes cruels i persecucions sorprenents. El patiment de la protagonista no apareix subratllat. I dic que no apareix subratllat perquè percebem un caminar segur, i una actitud decidida, al costat, això sí, d'una cara preocupada, trista i fràgil (...). És una

pel·lícula que et fa reflexionar. Primer: les arrels sí que compten. "Ella és filla d'una magribina i d'un lladre." Segon: també compta l'entorn, el lloc on vius: "Ella viu al cinturó d'una gran ciutat." Tercer: vol que el seu germà petit s'aparti del seu pare, de l'entorn del seu pare, perquè el considera una mala influència. Aquesta obsessió concorda bastant amb el seu desig de normalitat. Repetidament es defineix com "una persona normal". Quart: veiem concordança, i projecte vital: ella vol tenir una família normal, amb el seu fill i amb el seu germà. La sortida de la presó del seu pare espantalla el seu pla. Fa el que pot per allunyar-se'n. Cinquè: veiem aquesta concordança. També veiem una contradicció: necessita el seu pare, i ho manifesta en algunes escenes, i al mateix temps vol que desaparegui.

MARTÍN MARTÍNEZ MARTÍNEZ
Barcelona

La frase del dia

“Crec que quan un tribunal europeu treu la raó als jutges això no és bo per a Espanya”

Irene Montero, MINISTRA D'IGUALTAT

Tribuna

Agustí Colomines i Companys. Professor d'història contemporània de la UB

Reorganitzar... què?

Va passant el temps i l'espai de JxCat –que inclou el postconvergent– està a mig bastir. Les disputes i les fiblades entre els protagonistes són constants. Ningú no acaba d'estar content. Quan el PDeCAT es va despertar, després del xoc del 155 i de la decisió del president Puigdemont d'acudir a les eleccions que va convocar Mariano Rajoy el 21-D amb una candidatura d'ampli espectre, les disputes van disparar-se. Marta Pascal va digerir molt malament que JxCat pivotés sobre els independents i els dos sectors del PDeCAT que no li eren afins, dirigits, respectivament, per Jordi Turull i Josep Rull. Pascal va guanyar el congrés fundacional del PDeCAT amb l'aval d'Artur Mas, que sempre ha estat al darrere de tot aquest procés, i va fer tàndem amb David Bonvehí, avalat pels de l'antiga Convergència, Puigdemont inclòs. Cal tenir un màster per reconèixer cadascun dels sectors postconvergens, perquè, a més, les aliances entre ells canvien a la velocitat de la llum.

DESPRÉS D'UN TEMPS, i malgrat haver guanyat les eleccions, la brega va seguir. La crisi del 30 de gener, la que va provocar ERC en impedir l'elecció de Puigdemont, va generar moltes ferides. Per una banda, perquè no tan sols era Esquerra qui no s'atrevia a desobeir, els sectors més conservadors del PDeCAT i alguns independents lligats a ells tampoc no volien fer-ho. A més, una vegada elegit el nou president, que es va produir amb força, no va agradar-los gens que fos un independent. Però el PDeCAT de seguida es va repartir els departaments que pertocaven a JxCat, com si la Generalitat fos la seva agència de col·locació, amb només una independent, la consellera de Cultura. Els vicis polítics costa erradicar-los, tant com deixar de fumar.

QUAN EL PDECAT va registrar la marca JxCat, les queixes dels independents es

van fer públiques. “No en el meu nom”, va dir la diputada Aurora Madaula, del sector més nou, jove i d'esquerra de la candidatura. Junts per la República –que ara s'anomena Acció per la República– va néixer per agrupar els independents que no se sentien representats per la vella política. Però no tots els que van participar en les reunions inicials d'aquest grup jugaven net. Des de la pressió s'ha fet més mal que bé, demonitzant persones i premiant-ne d'altres. En un moment de lucidesa, algú va creure convenient que per superar la fragmentació i resoldre la impossible unitat amb ERC, calia bastir un espai nou, de base, que agrupés gent que estigués disposada a compartir el camí. Així va sorgir la Crida. L'èxit de la proposta va ser esclatant. El 27 d'octubre de 2017 va néixer oficialment la Crida per la República, després d'un procés ràpid però intens d'organització. La iniciativa de Carles Puigdemont, Quim Torra i Jordi Sánchez va obrir una nova ferida amb el PDeCAT, que no compartia les aspiracions del nou moviment de presentar-se a les elec-

“La majoria dels independents i bona part de la base convergent que va ajudar a bastir JxCat i la Crida no volen abandonar l'estratègia que ha fet trontollar més que cap altra l'Estat

cions. Va oposar-s'hi amb totes les forces i van aconseguir adormir la Crida, que per altra banda, havia nascut amb una direcció controlada, sobretot, pels sectors convergents contraris a Pascal i Bonvehí i pels masistes, que anaven d'incògnit però van ser molt actius. La seva sorpresa va ser quan en l'elecció de la direcció, en el congrés constituent, va aparèixer una candidatura alternativa a l'oficial, que va aconseguir fer entrar-hi tres persones, i que els tres dirigents més votats de la candidatura oficial fossin tres independents: Borràs, Artadi i Mascarell.

PERÒ EL PDECAT va aconseguir desactivar la Crida, amb la indiferència de Puigdemont, que sempre ha mantingut una posició, diguem-ne, d'observador. Ha anat donant espai a tothom, ara aquí, ara allà, però mai no s'ha decidit a reorganitzar un espai que s'articula entorn de l'estratègia de reivindicació del llegat de l'1-O, de defensa de la democràcia i del dret d'autodeterminació i de denúncia de la repressió desfermada per l'Estat, tant en l'època del PP com en l'interinatge del PSOE. Més enllà de les maniobres partidistes, el que divideix les diverses sensibilitats que integren JxCat és la discrepància sobre aquest programa d'actuació. El PDeCAT clàssic, aquell per al qual el moderantisme és sinònim de conservadorisme, voldria seguir els passos d'ERC. Alguns dels seus columnistes de capçalera els ho reclamen, malgrat que els hagin fet el salt. La majoria dels independents i bona part de la base convergent que va ajudar a bastir JxCat i la Crida no estan disposats a abandonar l'estratègia que, de moment, ha fet trontollar més que cap altra l'Estat. Reclamar la independència és tan irrenunciable com persistir en la política que impedeixi l'estabilització de l'Estat. Si no es vol afavorir que el tripartit d'esquerra ens faci tornar on érem o gairebé, al règim del 78 ensucrat, cal decidir-se aviat.

De set en set

Josep Maria Casasús

Mestres sans

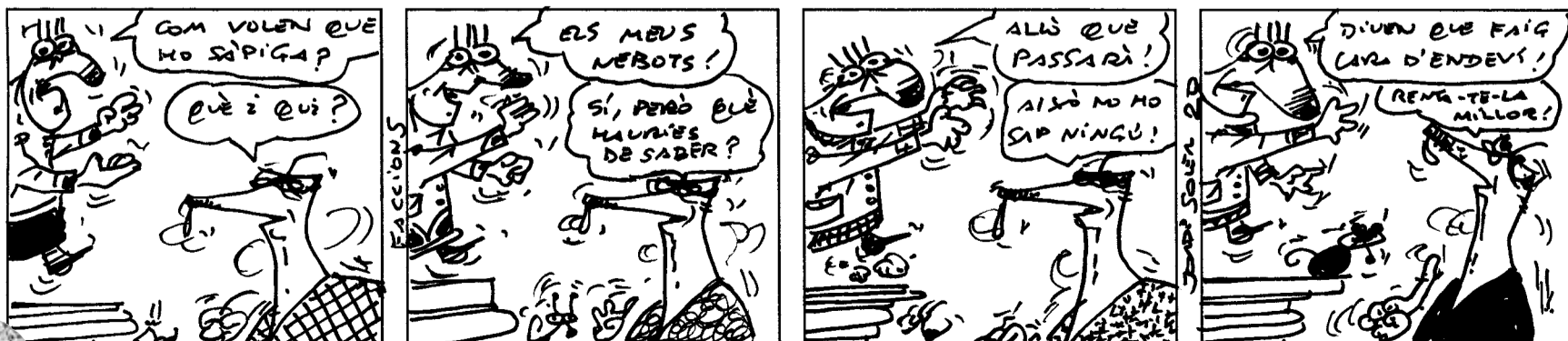
Als mestres sempre els toca rebre quan esclaten enfrontaments ideològics d'alta intensitat. Van patir de valent durant la guerra provocada per la rebel·lió militar del 36 i a partir de la victòria franquista del 39. Ho exposen dos llibres novells. Un exposa el desolador panorama general de l'escola catalana quan fou derrotada la República. És l'obra titulada 1939: l'exili del magisteri de Catalunya, de Salomó Marquès, catedràtic a la Universitat de Girona. Explica la diàspora per Amèrica de professionals de l'ensenyament que fugien d'una Catalunya sotmesa a la dictadura espanyola. Un altre llibre, aparegut també

Els mestres van rebre de valent a partir de la victòria franquista del 39

fa poc, documenta un univers local concret: és el treball de Rosa Toran titulat *La repressió al Masnou (1939-1952)*. Tracta de les actuacions de l'anomenada Comissió Depuradora un cop dominada la població per les autoritats franquistes. És colpidor constatar en quines condicions i amb quins arguments havien de defensar-se de denúncies venjatives homes i dones que, enmig de tensions de tota mena, tingueren cura d'instruir unes criatures desconcertades per la revolució i la guerra. Causa perplexitat llegir que el mestre Jordi Pericot Llorensí era sospitós per dur una corbata de llaç a l'estil del conseller republicà Ventura Gasol. O que dues mestres que aplicaren les normes vigents en ensenyament, Maria Canaleta Abellà, esposa de Pericot, i Enriqueta Mir Prats, esposa del secretari municipal, Josep Maria Bernacho Isús, necessitaren avals per superar la depuració política.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

L'antic Imax de Barcelona, en un estat lamentable

L'espai del Maremàgnum fa anys que està tancat i no s'hi preveu cap mena d'actuació

El PSOE consolida la seva fortalesa a les urnes

Segons el darrer CIS, tornaria a guanyar unes eleccions, en què la dreta baixaria més

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Gabriel Rufián Portaveu d'ERC al Congrés dels Diputats

“Farà JxCat a la Generalitat el que va fer a la Diputació?”

MESA • “Torra l’ha de liderar, i si debat justícia hi seran Capella i Campo”
VIA • “Fem pur <sit and talk>” **FE** • “Si fos per Twitter ERC tindria un diputat a JxCat, 155” **FI** • “Hem de donar a l’esquerra l’opció de decebre com el 2010”

David Portabella
MADRID

Amb l’aritmètica que fa imprescindible ERC, la mirada sobre Gabriel Rufián al Congrés ha canviat. “Ara tothom vol dinar amb nosaltres”, ironitza. Aquell diputat que va arribar el 2016 apadrinat per Joan Tardà és ara el portaveu del grup del qual depèn el govern Sánchez-Iglesias.

“Sense mesa no hi ha legislatura.” Sent que té la legislatura de Sánchez i Iglesias a la mà? Volem ser humils, però també clars i fermes. L’aritmètica és tossuda i ens hem guanyat el dret a ser imprescindibles. És la part positiva. La negativa és que té un cost, si lideres tens un cost. Qui no té un cost és qui no decideix mai res ni lidera res. Però els d’ERC venim a la política amb afany de liderar.

La vicepresidenta Calvo entén que l’acord va més enllà de la investidura i que ERC avalarà els primers pressupostos. Només cal veure el text de l’acord i és molt clar: només és per desbloquejar la investidura. Ens vam conjurar per crear aquest instrument que era la

mesa de diàleg i de negociació, és un compromís electoral i vam dir que si ERC guanyava i el PSOE era feble, ells s’hi assegurien. I l’acord no neix de la innocència, sabem qui són i que les circumstàncies i la feblesa obliguen el PSOE a mirar a l’esquerra espanyola i catalana. Amb els pressupostos, partit a partit. Serem al costat de qualsevol iniciativa que dignifiqui la vida de la gent, tenim un acord de comissió de seguiment per fer paquets de lleis de recuperació de drets (lleis mordassa, reforma laboral...). Si es compleixen els acords, hi haurà estabilitat. Si no, no.

Tem que si ERC entrega el primer pressupost a Sánchez, ell guanyi tres anys de mandat i ja s’oblidi de tot?

Tenim molt clar que el PSOE no s’ha fet indepe. Igual que el PSOE no es va fer indepe quan l’espai convergent li va donar la Diputació de Barcelona perquè no la tingués ERC, ara perquè ERC compleixi un compromís electoral i assegui el govern d’Espanya, tampoc. El PSOE és el PSOE. Però hem de donar l’oportunitat una altra vegada a l’esquerra espanyola de decebre sobre el conflicte polític i en ter-

mes nacionals. Tothom recorda el pas endavant que va suposar per a l’independentisme i per al republicanisme català la decepció del 2010 de José Luis Rodríguez Zapatero amb l’Estatut. Potser també el 2020, ara que tenim aquest escenari que Ada Colau i Pablo Iglesias ens van prometre que ho canviaria tot i que *¡sí se puede!* amb ells al govern, si deceben serà un pas endavant de l’independentisme català. Igual que una generació veníem el 2010 del federalisme o el confederalisme i vam entendre que no hi havia més via de canviar les coses que l’autodeterminació, ara és el mateix escenari: hi ha tota una generació que confia a poder canviar les coses, principalment en l’òrbita de Podem, que potser cal que vegi una altra vegada –i em poso en el pitjor escenari– que és molt complicat canviar les coses en aquest país i que Catalunya va un pas endavant perquè té majories que no té Espanya.

És fiable aquest Pedro Sánchez que no controla l’Estat i a qui se li escapa la JEC i la fiscalia?

El cas de la JEC els dies de la investidura demostra que hi ha una dreta i una dreta extrema que ha fagocitat institucions de

Gabriel Rufián, durant un acte de campanya amb la imatge de Junqueras darrere seu
■ JUANMA RAMOS

l’estat per anar contra el govern. Governar no significa necessàriament que manis. El que vam veure amb la JEC va ser un intent de cop d’estat, bastant *cutre*, era l’última bala de la dreta. Sánchez i Iglesias tindran moltíssimes dificultats i caldrà que siguin molt valents. I nosaltres estarem expectants i intentarem ajudar en la mesura que ells responguin al principal problema polític que tenen i que ja es va endur Mariano Rajoy

Llegint la premsa editada a Madrid, que Dolores Delgado sigui la nova fiscal vol dir que els indults als presos estan a punt. És curiós: el nomenament no ha agradat a la caverna ni a molts sectors catalans. Més enllà d’opinions i del fet que una ministra passi a fiscal, no es pot jutjar ningú abans que comenci. Nosaltres l’únic que demanem a la fiscalia és el que marca la llei: ser imparcial, independent, decent. La fiscalia fins ara ha estat indecent, ha fet política i es de-

dicava a dinar amb gairebé tots els periodistes de Madrid per jurar i perjurar que “*esta gente lo va a pagar*”. I sobre els indults cal escoltar i llegir la Carme Forcadell, la Dolors Bassa, l’Oriol Junqueras i el Raül Romeva, quan diuen que mai acceptaran que un referèndum és un delict i que votar és un delict. Mai. I perquè el mecanisme de l’indult s’activi, has de reconèixer que has comès un delict. La nostra via és la llei d’amnistia.

Qui ha de seure a la mesa entre governs? El president Torra i els ministres d’alt rang?

Quan abordàvem aquest instrument a disposició dels governs en les reunions de treball entre el PSOE i ERC es va parlar de manera molt natural de la presència del president de la Generalitat, perquè és el president de la Generalitat. La primera pota de la taula era el reconeixement i el respecte institucional. Agradí més o menys i més enllà de filies i fòbies personals, Quim

L'APUNT

Els espanyols i els límits d'Espanya

Jordi Panyella

Espanya acaba a l'Ebre o hi comença, segons com es miri. No és una afirmació feta amb lògica catalana, és una concepció espanyola de la realitat de les coses, de quins són els límits físics, geogràfics de la pell de brau. Ahir en vam tenir un nou exemple, els espanyols ho tenen molt més clar que la majoria de catalans i sovint el subconscient els traïx. Quan la presidenta de la Co-

munitat de Madrid, Isabel Díaz Ayuso, diu que farà tots els possibles per prendre a Barcelona el congrés de mòbils, ho diu amb una violència verbal, un posat i unes maneres com si es referís a la capital d'un país estranger contra el qual cal presentar batalla econòmica. Tant de bo se'n surtin, i així tothom tindrà més clar quins són els límits o no límits, els nostres i els seus.

Torra és el president. I pot no agradar gens al PSOE com a nosaltres pot no agradar-nos gens algú del PSOE. Torra ha de ser-hi i l'ha de liderar. Això vol dir que sempre ha de ser-hi? És més una pregunta ja per al govern català i per al govern espanyol. Nosaltres fem l'instrument. Però entenc que si un dia es parla de justícia, hi serà la consellera Ester Capella i el seu homòleg [Juan Carlos Campo, ministre de Justícia]. El que marqui la lògica. Era important crear un espai nou que no depengui de l'Estatut, del Parlament ni del Congrés, entre iguals, amb calendari i garanties. I és molt important que l'acord de la mesa sigui referendat, és una gran fita: al final és el referèndum pactat que durant molt de temps, es digui com es digui, ha defensat l'independentisme. Que les coses al final s'han de consultar i referendar. I la resta d'espais es respecten, però l'important és el nou.

La rivalitat electoral entre ERC i JxCat amenaça la mesa entre els dos governs?

La rivalitat, les tensions, les dificultats i les contradiccions existiran, i és natural. Som dos espais polítics i ideològics diferents. Quan els de Podem ens deien "és que aneu amb Convergència", nosaltres els dèiem "tranquils, que ja tindreu les vostres contradiccions amb el PSOE quan pacteu". Però és el futur de la política: pactar entre diferents. Jo no tinc res a veure des del punt de vista ideològic amb Jordi Turull, però el respecte enormement i estic molt més a prop seu que de gent com el Joan Coscubiela, ara mateix. Liderar ens comportarà un cert desgast. I si quan l'espai convergent va entregar la Diputació de Barcelona al PSC perquè no la tingués ERC no es va trencar la unitat estratègica, entenem que ara tampoc. Fins i tot dimecres, quan l'espai convergent va pactar amb PP i Ciutadans el pressupost del Parlament no es

He evolucionat. Tant de bo l'únic tret sigui una impressora portada al Congrés i una piulada que no anava per a qui es diu

va trencar res. Ara, si Convergència ha donat la tercera institució del país al PSC perquè no la tingui ERC, la pregunta és: ho farà també amb la primera? Ho farà amb la presidència de la Generalitat? Nosaltres és cert que a les alcaldies no hi governem sempre amb Convergència, però sempre hi ha una regla de mirar que hi hagi alcalde independentista. A la Diputació de Barcelona governa Núria Marín. Què faran amb la Generalitat? És una pregunta molt adient per a ells.

El president Torra ja ha dit que si hi ha inhabilitació hi haurà eleccions anticipades. Si és així, la mesa es queda coixa?

Seria irresponsable i injust ficar-me molt en el que passa en el govern o al Parlament, em falta informació. Ara, sí que és cert que sobta que un govern que té un vicepresident econòmic, Pere Aragonès, que després de molta feina ha aconseguit pactar uns pressupostos amb els comuns després de molt de temps sense comptes, amb una fiscalitat justa... Que un govern que té *de facto* un pressupost convoqui eleccions és difícil d'entendre. Ara, la potestat és del president, i si decideix convocar, doncs dia i hora.

Així que convocar eleccions per part de Torra seria no respectar la feina d'Aragonès, per ERC?

No, no... Ficar-me en això ja seria irresponsable i injust. No sé els matisos i hi ha molts motius per a tot, però, vist des de fora, és cert que un govern que acaba de pactar els pressupostos mereix una certa continuïtat.

L'aventura de la coalició PSOE-Podem amb aval d'ERC, és una fórmula que es pot repetir en el futur a la Generalitat?

No, perquè respectem molt les

Que Delgado faci el que diu la llei i sigui decent. La fiscalia ha estat indecent i fins ara feia política dient "«estos lo van pagar»"

majories de l'independentisme perquè han comportat grans victòries. Sense l'espai convergent això no es fa, igual que no es fa sense l'espai cupaire. I jo com a republicà d'esquerres em trobo molt còmode amb pactes que hi ha hagut en algun moment a Badalona o Sabadell amb independentistes i autodeterministes dels comuns. És important començar a trencar blocs, però evidentment respectant les sumes de l'independentisme.

Què va pensar en veure que Carles Puigdemont i Toni Comín ocupaven el seu escó al Parlament Europeu i que a Oriol Junqueras se li negava?

Vaig tenir una sensació agredolça, com pràcticament tothom. Content perquè es reconeix els drets polítics de dues persones injustament perseguides —a més, tothom sap la meua relació amb el Toni Comín, me l'estimo moltíssim, em va ajudar molt i m'alegro de veure'l on millor fa la seva feina, que és a l'escó. I a Puigdemont també. I el cas de l'Oriol... És una persona absolutament represaliada, és el més sentenciat de tots. A vegades sobta que a ERC ens diguin segons quines coses quan tenim l'Oriol amb més d'una dècada a la presó, amb una condemna de 13 anys.

Sent que a Junqueras no se li reconeix el lideratge moral de fer l'aposta que fa i dir el que diu tot i estar a la presó?

Buff... En el que no ens fixem gaire és en el soroll de les xarxes, tothom sap que és un espai que s'ha anat degradant. Continuo pensant que és un gran espai de comunicació, és molt sa i democràtic que el ciutadà pugui interpel·lar els seus representants polítics de manera directa. Però cal entendre també que s'hi han ficat molts interessos

És kafkià dir-nos als d'ERC que fem de convergents a Madrid. Ni pactem una cadira no sé on, ni anem a veure el rei

partidistes, que és una bombolla. Si fos per Twitter ERC tindria un diputat al Congrés i Laura Borràs en tindria 155. És relatiu. Ens hem de fixar que potser no guanyem tant en repiulades però sí en vots.

Té aquesta cantarella de dir "l'espai convergent". Es pot dir ja que és una forma subtil de posar el dit a l'ull als seus socis de govern de JxCat...

M'ho comencen a preguntar molt i em sobta, perquè a mi quan em diuen republicà no em cabreja! Hi ha una dita castellana molt bona: "Si parece un pato, nada como un pato y grazna como un pato, entonces probablemente sea un pato." Si al final utilitzen els drets electorals de Convergència, voten com Convergència... Són convergents. El problema és que a tu et molesti que et diguin convergent. [riu] No ho dic amb cap mala fe. Quan acabin el seu debat intern i la refundació i al final trobin un nom definitiu, per mi cap problema; a vegades ho faig per simplificar.

La paradoxa és que ho diu ara que la caricatura del moment és que ERC fa de Convergència a Madrid i és JxCat amb Borràs que són l'ERC d'abans. Són els convergents del moment?

Amb tot el respecte a l'espai convergent, els últims sis mesos no hem estat nosaltres els que hem aprovat un reial decret de fons voltor, un decret de desnonaments exprés i hem anat a veure el rei.

ERC planta Felip VI perquè ell no va voler rebre mai Carme Forcadell. Però no tindria més rèdit polític que Rufián entrés a La Zarzuela i digués a la cara al rei el que li diu a distància?

Passa a la plana següent

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Gabriel Rufián Portaveu d'ERC al Congrés dels Diputats

Ve de la plana anterior

És per Carme Forcadell i també pel discurs del 3 d'octubre. I el primer de tot és que no el reconeixem com a interlocutor, perquè tenim la mania de ser republicans, i a un senyor que no el vota ningú no té cap sentit anar a fer-li un *besamanos*. Si el rei vol escoltar coses incòmodes que vagi a Youtube, que segur que tenen wifi a La Zarzuela, i que es posi un vídeo meu d'un interrogatori en una comissió d'investigació.

Parlant del gen convergent... El 25 de juliol Rufián arriba al Congrés i es vesteix de Miquel Roca dient al PSOE i Podem: "Prou de Twitter i a negociar"

[Riu] No venim aquí a pactar, com feia Convergència durant molt de temps, una cadira a no sé on, ni anem a veure el rei. Em sembla kafkià que ens diguin això a nosaltres. I el que diu de mi és una qüestió d'evolució personal i política. És bo i sa que un polític evolucioni. Som polítics, no som sacerdots. Som partits, no som esglésies ni hi ha dogmes de fe. És bo que el polític s'adapti a la realitat i intentar aportar solucions més òptimes i dir coses que la gent potser no vol escoltar. I en això és un mestre Joan Tardà. I jo prefereixo tenir mala hemeroteca a deixar de ser útil. Ara, és curiós que de sobte només els d'ERC tenim hemeroteca, sorprenent! Som aquí per intentar ser útils i formar part de la solució. ERC no ha renunciat als seus objectius i portem 89 anys defensant l'autodeterminació de Catalunya. El que ha fet ERC és pur *sit and talk*. Recordo haver sentit molt *sit and talk* en moltes manifestacions i ara de sobte ja no es diu tant, però la gent deia molt *sit and talk* en aquelles manifestacions... Qui digui que això que fem sorprèn, o no ens escolta o menteix.

El Rufián actual és una esmena a aquell Rufián que exhibia una impressora a l'escó del Congrés i obtenia la fotografia del dia?

Continuo sent la mateixa persona. Al final jo soc portaveu d'un grup molt important. Cadascú ha de tenir el seu paper en el seu moment. Les circumstàncies són diferents. Ja no tenim a davant Juan Ignacio Zoido [ministre de l'Interior amb Rajoy] i tota aquesta gent. Estem davant d'un govern amb Podem. No pots dir que Podem és el mateix que Vox, per exemple. I jo el que no he de fer és aïllar el meu grup. Si jo faig segons quines coses, els altres ho tenen molt fàcil per aïllar-nos. I vaig entendre un dia que amb les regles de joc

Rufián, al seu escó del Congrés dels Diputats ■ EFE

que hi havia tu podies ser igual de punyent sense posar-ho tan fàcil. Poso sempre el mateix exemple: quan vaig davant d'Aznar amb la foto de José Couso, amb la meua innocència pensava que es parlaria de Couso, del seu cas i de la invasió genocida de l'Iraq. I no! Es va parlar de la talla de la meua samarreta, del bigoti de l'Aznar... Ho posava molt fàcil a segons qui, i es tracta de no posar-ho fàcil.

Sent que el persegueix aquella piulada de "les 155 monedes de plata" de l'octubre del 2017?

No, no. Qualsevol persona que llegeixi aquesta entrevista i em vegi plorant pel que em diuen a Twitter em diria "vine tu al meu *curro* i aguanta el meu *jefe*". De tant en tant estaria bé que els que opinen a Twitter sortissin al carrer, Twitter al final és una bombolla, i és el que hi ha. El problema és que hi ha espais televisius que giren al voltant de la piulada d'un i la rèplica de l'altre. És com creure o defensar que la independència de Catalu-

lar Majestic? Sent que l'aposta els marcarà a foc anys i anys?

Si fos per ERC demà es votaria en un referèndum i es proclamaria la independència de Catalunya. Però no vendrem màgia, ni fum, ni simbolisme. Igual que no es pot implementar una república contra el 50%, tampoc no es pot imposar l'autonomia contra el 50%. I no es pot fer la independència de Catalunya contra l'Hospitalet, contra Santa Coloma, contra Badalona o contra Castelldefels. Això ens obliga a dialogar i fer política. Hi ha un mentrestant entre els teus somnis i la realitat, i el mentrestant s'ha de gestionar.

A la cinquena planta del 40 de la Carrera de San Jerónimo et trobes cartells de Junqueras, Forcadell, Bassa, Romeva. Es pot fer política amb el xoc emocional de tenir-los a ells a la presó i Marta Rovira a l'exili?

Costa molt, segur que als companys de JxCat també, i als dels comuns. A qualsevol persona decent li costa molt. Estic segur que a molts socialistes també els costa. El diputat del PSC Carles Castillo ho ha dit, i hi ha votants del PSC a qui segur que els fa mal. El discurs de la Montse Bassa va ser extraordinari en aquest sentit. Els va dir que si parlés amb el cor i l'estómac els diria tot allò i votaria no. Però més enllà d'això hem d'apostar per la paraula davant l'odi, perquè no hi ha alternativa. Estic convençut que qualsevol persona que dubti de què és el millor, si vingués mitja hora al Congrés i escoltés la dreta i l'extrema dreta espanyola, tindria molt clar que no hi ha alternativa.

El discurs apassionat de Bassa, el "m'importa un rave" i titllar el PSOE de botxins, però, no contradiu el discurs de Rufián?

No. Ho dic amb humilitat: la idea és meua. La Montse té una cosa que ningú més té: el patiment directe. Hem d'aprofitar aquesta veu de tothom que transcendeix les nostres sigles. Una persona que porta dos anys anant a veure la germana a la presó, amb la mare malalta, són circumstàncies terribles, i ella tenia aquesta legitimitat. Jo l'únic que li vaig demanar és que mirés als ulls la gent, perquè si abaixava els ulls en el discurs els ho posava fàcil, als diputats. I de la intervenció em quedo amb la frase següent: "Però jo faig una aposta aquí pel diàleg, perquè és el que demana la meua germana i la gent que és a la presó." Tots dos vam ser molt durs, cadascun amb el seu estil, perquè la realitat és dura i el que fa ERC és d'una generositat enorme. Si tu ets una persona

decent més enllà de banderes ets incapaç de no sentir vergonya del que va dir la Montse, i més si representes un partit que va alimentar el monstre que ara el vol devorar, perquè al final el PSOE ha alimentat durant molt de temps –en l'etapa del 155, per exemple– el monstre que ara el vol devorar. El PSOE d'Adriana Lastra, que va apostar pel govern amb Podem i no amb Ciutadans, s'ha imposat, i cal aprofitar-ho. El PSOE de Josep Borrell, de Felipe González, d'Emiliano García Page i de Javier Lambán és com la grip: sempre torna i et pot tombar.

Per sota del que es llegeix als diaris i es veu en els informatius, rep l'empatia d'altres diputats pel dolor de la presó i l'exili?

Sempre ha estat així, fins i tot en els pitjors moments. Quan van entrar a la presó recordo diputats del PP que s'apropaven a nosaltres i ens deien: "Esto es un error. Y lo vamos a pagar. Es una barbaridad." Sempre ha passat. Ara, després s'activa la càmera o es posen al faristol i et maten.

Iglesias enyora l'ERC de Joan Tardà quan parla de vostè.

Podem sempre ho fa, això, sempre és bo el que ha marxat i el que ja no els pot guanyar. Jo quan marxi també seré el bo, no passa res. Aquí tractes amb molta gent i hi ha un component humà. Amb la gent de Vox no hi podem tenir cap contacte humà perquè són bastant inhumans, només cal veure el dia que se cita l'Aina Vidal i tothom s'aixeca a aplaudir-la i donar-li ànims mentre els de Vox miren a terra. Mai podré estar al nivell humà i polític del Joan Tardà, has de ser un animal perquè no et caigui bé el Joan Tardà.

Es pot tenir de company de legislatura algú com Iglesias, que ara és vicepresident però que ja abans, sent diputat ras, no li agafava el telèfon ni li parlava?

És que si la política es fes en termes de filies i fòbies personals seria molt complicada. Iglesias és un senyor que ara és vicepresident i ara entrarà en la Champions de la política i en la Champions de les contradiccions que és governar. I serà interessant. Durant les campanyes Podem sol ser Che Guevara i en la legislatura és Duran i Lleida, pel que fa a Catalunya. Jo els he vist pactar amb el PSOE que no vingués el comissari Villarejo a la comissió de l'operació Catalunya i després queixar-se de Villarejo. Serà interessant veure si ara continuen parlant de presos polítics. ■

És difícil d'entendre que Torra convoqui eleccions tenint els pressupostos que ha pactat Aragonès

nya es va proclamar per una piulada que ni tan sols anava per la persona que tothom pensa que anava. Tant de bo durant molt de temps l'únic retret que em puguin fer és que vaig portar una impressora i fer aquella piulada. No he robat ni malversat. Quan un dia ho deixi i torni a casa, em posaré els vídeos i pensaré que va ser un honor dir segons què a Aznar, a Aguirre... Però hem tingut tantes eleccions que he estat més dedicat a fer eslògans que a fer lleis, i el més important és fer lleis.

Està ERC davant del seu particu-

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La immunitat de Puigdemont, a debat a l'Eurocambra

■ Engega el procediment per decidir si es concedeix el suplicatori al Tribunal Suprem ■ El comitè d'Afers Jurídics portarà el cas, que pot trigar mesos a resoldre's i no comporta la pèrdua de l'escó

Carles Puigdemont i Toni Comín als seus escons del Parlament Europeu, aquest dilluns passat ■ EFE

Natàlia Segura Raventós
Brussel·les

El Parlament Europeu engega el procés per decidir si aixeca o no la immunitat als eurodiputats Carles Puigdemont i Toni Comín perquè la justícia belga es pronuncii sobre l'extradició a l'Estat espanyol. La cambra haurà de valorar en els pròxims mesos la petició del Tribunal Suprem i, després, el ple votarà si l'accepta o no.

A primera hora del matí, la vicepresidenta de la institució, la polonesa Ewa Kopacz, va anunciar oficialment l'arribada del suplicatori i va remetre el cas al comitè d'Afers Jurídics, tal com marca el reglament.

Aquest òrgan format per 25 eurodiputats de tots els grups polítics haurà d'analitzar el dossier i fer una proposta a favor o en contra de l'aixecament de la immunitat. Però abans d'això, els coordina-

Puigdemont: "Estem preparadíssims"

Els eurodiputats Carles Puigdemont i Toni Comín entomen amb esperança el primer entrebanc del seu mandat. Quan només fa quatre dies que exerceixen el càrrec a l'Eurocambra, l'Estat espanyol ja els ha obert una complicació: el suplicatori. "Estem preparadíssims per a aquest nou repte", va assegurar ahir el líder de Junts per Catalunya.

Tots dos confien que el Parlament Europeu serà "neutral" en el procediment i que podran defensar bé el seu cas davant del comitè. "Sabem quins són els nostres punts forts", va afirmar.

Tanmateix, les majories polítiques en una cambra controlada per populars, socialistes i liberals es presenta complicada. Per això, Puigdemont va demanar al PSOE

que no doni suport al suplicatori i li va preguntar si votarà al costat d'un partit "feixista" com Vox.

En paral·lel, el seu equip d'advocats ha impugnat la competència del Tribunal Suprem per demanar a l'Eurocambra l'aixecament de la immunitat. Consideren que és el Ministeri de Justícia i no l'alt tribunal qui hauria de fer la petició.

dors del comitè escolliran, possiblement a finals de gener, un ponent i un ajudant encarregats de preparar l'informe.

Cada grup nomena al principi de la legislatura l'eurodiputat responsable de portar casos d'immunitat. Quan entra un suplicatori, es tria entre aquests membres per ordre en funció del seu pes polític i dels dossiers que ja tenen entre mans.

Queden descartats aquells que formen part de la mateixa família política o estat que l'afectat. Per tant, d'entrada no podria ser cap socialista perquè l'eurodiputat designat per portar casos d'immunitat és espanyol.

Puigdemont i Comín tindran l'oportunitat de ser escoltats al comitè i de presentar la documentació que creguin rellevant. Un cop feta l'audiència, el comitè decidirà sobre la proposta i la sotmetrà a votació en sessió plenària.

Mantindran l'escó

Encara que l'Eurocambra voti a favor del suplicatori, el resultat més habitual en aquests casos, no significarà que Puigdemont i Comín perdin el seu escó ni els seus drets com a europarlamentaris.

Simplement s'aixecaria la protecció perquè puguin ser jutjats per les autoritats competents. És a dir, que el jutge belga que estava estudiant per tercer cop la petició d'extradició de l'Estat espanyol tindria llum verd per decidir si l'accepta o no. Sigui quina sigui la resposta, es podria recórrer a dues instàncies judicials més i en aquest temps tots dos continuarien exercint com a eurodiputats. ■

ÉS TEMPS DE

calcots

FES LA TEVA RESERVA
977 232 032
Via Augusta, 157
restaurantsolric.com

Sol Ric
RESTAURANT
DES DE 1960

Ajuntament de Calafell

EDICTE

Edicte d'informació pública sobre l'aprovació inicial del Pla parcial urbanístic PPU 2 Hostal del Prat de Calafell. Expedient administratiu núm. 5008/19.

Mitjançant Resolució, en la Junta de Govern Local celebrada en sessió ordinària en data 7 de gener de 2020 es va aprovar inicialment el Pla parcial urbanístic PPU 2 Hostal del Prat de Calafell i es va acordar el seu sotmetiment a informació pública, pel termini d'un (1) mes comptat des de la publicació del present anunci al Butlletí Oficial de la Província de Tarragona, en un dels diaris de premsa periòdica de més divulgació a l'àmbit municipal, al Tauler d'Anuncis de la Corporació, així com a la pàgina web de l'Ajuntament, a l'efecte que s'hi puguin presentar les al·legacions i/o reclamacions que es tinguin per convenients, podent ser consultat de dilluns a divendres, de 9 a 14 hores, al Departament d'Urbanisme de l'Ajuntament de Calafell, situat al carrer Sant Pere, núm. 29-31.

Queda suspesa, durant el termini de dos (2) anys, la tramitació de plans urbanístics derivats concrets i de projectes de gestió urbanística i d'urbanització, com també es suspèn l'atorgament de llicències de parcel·lació de terrenys, d'edificació, reforma, rehabilitació o enderrocament de construccions, d'instal·lació o ampliació d'activitats o usos concrets i d'altres autoritzacions municipals conexas establertes per la legislació sectorial, en el sector del Pla parcial objecte d'aprovació, àmbit grafiat en el plànol de delimitació que es pot consultar al web de l'Ajuntament o de dilluns a divendres, de 9 a 14 hores, al Departament d'Urbanisme de l'Ajuntament de Calafell, situat al carrer Sant Pere, núm. 29-31.

Calafell, 10 de gener de 2020

El secretari
Alexandre Pallarés Cervilla

141000-12230380

CENTRES D'ACTIVITATS FÍSQUES, S.A.

Es convoca Assemblea General de Bonistes de la 4a Emissió de ("bons simples") de la societat, que es celebrarà en el domicili social del Sindicat, carrer de la Indústria, 90-92, entl. de Barcelona, el dia 20 de febrer de 2020, a les 18:30 hores, d'acord amb el següent Ordre del dia:

- Proposta per modificar la data de venciment i amortització dels bons objecte de l'emissió, així com revisió del tipus d'interès, si escau, amb manteniment de la resta de condicions de l'emissió fins al seu nou venciment.
- Delegació de facultats.

Podran assistir a l'Assemblea els titulars de bons que, amb cinc dies d'antelació a la celebració de l'Assemblea, tinguin anotats al seu favor els bons en el registre corresponent.

Barcelona, 7 de gener de 2020. Pel president del Consell d'Administració "DIAGONAL 3.000, S.L.", Ramon Canela Piqué.

143878-12231550

CENTRES D'ACTIVITATS FÍSQUES, S.A.

Es convoca Junta General Extraordinària d'Accionistes, que es celebrarà en el domicili social de la companyia, el dia 19 de febrer de 2020, a les 18:00 hores, en primera convocatòria, i el dia 20 de febrer de 2020, en els mateixos lloc i hora, en segona convocatòria, d'acord amb el següent Ordre del dia:

- Proposta per modificar la data de venciment i amortització dels bons simples objecte de la 4a emissió de la companyia, així com revisió del tipus d'interès, si escau, amb manteniment de la resta de condicions de l'emissió fins al seu nou venciment.
- Delegació de facultats.

Barcelona, 7 de gener de 2020.- Pel president del Consell d'Administració, "DIAGONAL 3.000, S.L.", Ramon Canela Piqué.

143878-12231540

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Delgado és idònia per ser la fiscal general, pel CGPJ

■ El ple del Consell General del Poder Judicial va votar molt dividit ■ Hi va haver 12 vots a favor i 7 en contra

Redacció
MADRID

El Ple del Consell General del Poder Judicial (CGPJ), presidit per Carlos Lesmes, va considerar ahir amb una gran divisió interna –per 12 vots a 7– que la fiscal Dolores Delgado compleix els requisits legals exigits per al càrrec de fiscal general de l'Estat, tal com ha proposat el president del govern espanyol, Pedro Sánchez. Els requisits fixats inclouen ser jurista de nacionalitat espanyola amb reconegut prestigi i amb més de quin-

El CGPJ ahir, presidit per Lesmes, va avaluar Delgado ■ EFE

ze anys d'exercici efectiu de la professió. Un cop superat el tràmit de l'informe del CGPJ, que no és

vinculant, Delgado haurà de comparèixer en la comissió de Justícia abans que el Consell de Ministres

elevi la proposta al rei Felip VI, que és qui la nomenarà formalment. Esdevindrà així la substituta de María José Segarra, proposada també en l'anterior legislatura per Pedro Sánchez i que el CGPJ va aprovar per unanimitat.

El PP va dir ahir que Dolores Delgado hauria de renunciar al nomenament. "Si li queda dignitat personal i professional hauria de refusar el càrrec perquè la votació –amb dotze vots favorables i set en contra– ha posat en dubte la seva imparcialitat per exercir el càrrec", van dir fonts populars, que van remarcar que "no hi ha cap precedent d'un nomenament tan qüestionat per la carrera judicial i fiscal". Els populars creuen que, si bé Delgado "segurament" reuneix els requisits per accedir al càrrec, els vocals han evitat abordar el concepte d'"idoneïtat" i s'han limitat a validar els requisits formals.

La proposta de Delgado ha provocat les queixes del PP, Cs i Vox, i, també, dins de la carrera fiscal. ■

Vila vol que la fiança per Sixena la pagui la Caixa de Solidaritat

■ Un jutjat d'Osca li demana 216.000 euros per no haver lliurat les obres d'art

Redacció
BARCELONA

L'exconseller de Cultura Santi Vila ha demanat a la Caixa de Solidaritat (que ajuda els presos polítics, exiliats i represaliats) que li pagui els 216.000 euros de fiança que un jutjat d'Osca li ha imposat per no haver lliurat a Aragó les 44 obres d'art de Sixena del Museu de Lleida malgrat que hi havia una ordre judicial. Al que va ser conseller després d'ell, Lluís Puig, processat per la mateixa causa, el magistrat li demana 88.000 euros que, segons van informar ahir fonts de l'exconseller a

L'exconseller de Cultura
Santi Vila ■ J.LOSADA

l'agència ACN, ja va fer efectius abans d'interposar el recurs, sense concretar si va tenir el suport de la Caixa de la Solidaritat. Puig (exiliat) manté que sempre que ho ha necessitat, la Caixa de Solidaritat l'ha ajudat. ■

CAL
MOSSO
restaurant

Calçotades de veritat

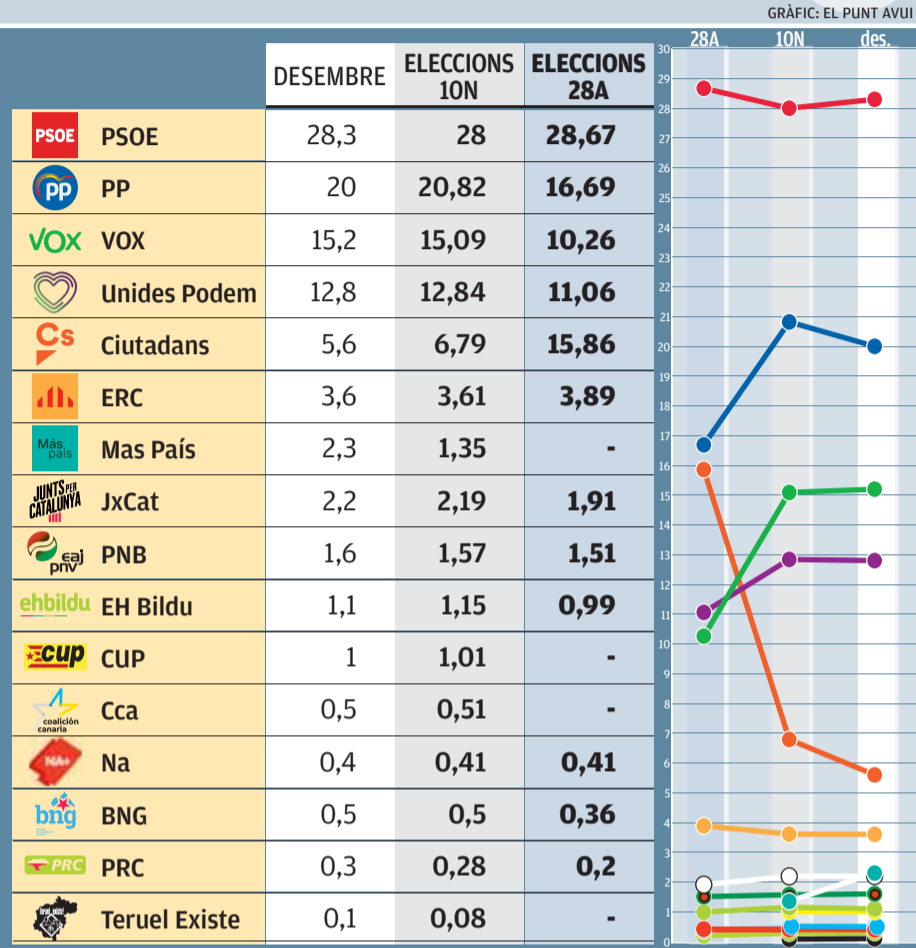
Un racó amb encant al costat del Monestir de Santes Creus

Ruta del Cister

Obert entre setmana amb reserva prèvia

Per a més informació, visita el nostre web: restaurantcalmosso.com

Per a reserves, truqueu al 977 638 484 o 696 964 363

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTATResultats electorals del Baròmetre del CIS
(en %)

El PSOE avança poc però el PP i Cs retrocedeixen

■ L'enquesta del CIS feta després dels comicis reafirma el resultat de socialistes i Unides Podem ■ El tripartit de dretes s'allunyaria una mica més d'obtenir majoria

Xavier Miró
BARCELONA

El PSOE de Pedro Sánchez guanyaria una mica de distància al PP de Pablo Casado pel retrocés en dècimes dels populars, però també Ciutadans continuaria perdent vots, concretament un punt percentual, segons l'enquesta que el Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS) va fer poques setmanes després dels comicis del 10-N, entre el 29 de novembre i el 19 de desembre.

Segons els resultats –molt similars als del 10-N– que dona l'enquesta, però, Sánchez reforçaria el suport al seu govern de coalició amb els de Pablo Iglesias. Tenint en compte que l'enquesta es va fer sabent-se ja l'acord de coalició i les negociacions de socialistes amb ERC, el PSOE guanyaria tres dècimes (28,3) i Unides Podem repeteix resultats (12,8), mentre que el tripartit de dreta i ultradreta retrocediria globalment –1,8 punts entre el PP i Cs–, tot i que Vox guanyaria una dècima. També els suports de les forces catalanes o basques que han

permès la investidura de Sánchez es reafirmarien amb resultats similars. Així, per exemple, ERC, PNB i EH Bildu repetirien resultats i Más País, d'Íñigo Errejón, guanyaria més d'un punt percentual. També reafirmarien la seva força JxCat, BNG o Teruel Existe. Els resultats són molt similars per la proximitat als comicis i perquè, segons reconeix el mateix director del CIS, es va optar per un model d'estimació de vot basat precisament en els resultats del 10-N.

Arrimadas s'estrena

La millor nota mitjana l'obté el president Pedro Sánchez (4,1), al davant de Pablo Casado (3,6), que empata en valoració amb la recentment estrenada Inés Arrimadas com a líder espanyola de Ciutadans. Pablo Iglesias (3,5), Alberto Garzón (3,4) i Íñigo Errejón (3,3) els segueixen al davant de Santiago Abascal, que obté un 2,8. El líder ultradretà obté els percentatges més extrems de valoració. Mentre que un 48,4% dels enquestats li posen la pitjor nota, un 2,4% el puntuen amb un 10 –cap altre líder

té un percentatge tan alt de rebuig i un nucli tan fidel de suport.

L'enquesta del CIS mostra algunes paradoxes d'identificació ideològica dels enquestats. Mentre que la gran majoria es defineixen com de centre-esquerra –al voltant del 48%–, el terme ideològic amb què identifiquen el PSOE és amb socialista (42%), més que amb socialdemòcrata (11,2) o progressista (6,4). En canvi, els enquestats només identifiquen el liberalisme amb Ciutadans i només ho fan un 15%. El PP el consideren una força conservadora el 55% dels enquestats, però també és la major identificació per a Vox (33,5%) i, en canvi, no se'ls considera nacionalistes –només el 7,6% consideren nacionalista Vox; el 2,6% el PP, i l'1,8% Ciutadans–. En canvi, un 26,9% sí que creuen que Podem és comunista, i fins a un 35,8% que ho és Izquierda Unida. Tal com va evidenciar la campanya, els enquestats (24,2) consideren que la qüestió territorial va ser el principal tema de debat, al davant de l'economia. ■

“El partit que millor podia aturar” el sobiranisme

Un 93,9% dels enquestats al baròmetre de desembre del CIS consideren que l'exhumació del sepulcre de Franco del Valle de los Caídos no va tenir cap influència en la seva decisió de vot el 10-N. Però tampoc “el que ha passat darrerament a Catalunya”, segons pregunta l'enquesta. Un 75,3% rebutgen que la situació a Catalunya prèvia al 10-N amb les massives protestes contra la condemna del Suprem hagués tingut cap influència en la seva decisió de vot. Però, en canvi, sí que és

major el percentatge de ciutadans que consideren que la situació catalana els ha influït (24,2) respecte a la minoria que va decidir el vot per l'exhumació de Franco (5,7). Un 42,7% dels que es van sentir influïts diuen que la situació a Catalunya els va reafirmar en el vot que ja tenien decidit, mentre que un 13,3% van fer el pas de votar partits independentistes i, per contra, un 15,7% van optar per votar “el partit que millor podia aturar els partidaris de la independència” –així ho defineix una

de les respostes–. També un 9,3% asseguren que van canviar el vot i es van decidir per un partit que defensés més la unitat d'Espanya. I va ser el PSOE el partit més afectat pels canvis de vot com a conseqüència de la situació catalana. Així, entre els que van canviar per optar per un vot més espanyolista o més partidari del diàleg, el 26,6% van renunciar a votar els socialistes. Un 15% van deixar de votar el PP, però també un 15% Cs i un 11,9 van renunciar a la papereta de Vox. ■

ARTESANS DEL BARROC
Cervera i l'art del seu temps

Biblioteca de la Universitat de Cervera
Del 12 d'octubre de 2019 al 12 d'abril de 2020

Museu Comarcal de Cervera
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
CERVERA
130186-12210370